

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudce Davida Hipšra a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **R. C.**, zast. JUDr. Bc. Marcelou Lafek, advokátkou se sídlem Národní 416/37, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2024, čj. OAM-1511/LE-LE05-LE05-NV-2024, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2024, čj. 45 A 16/2024-33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je občan Kosova. Dne 10. 11. 2024 letecky přicestoval z Tirany v Albánii do Prahy. Na Letišti Václava Havla u něj proběhla hraniční kontrola, při níž Policie ČR zjistila, že je evidován v schengenském informačním systému (SIS II) jako nežádoucí osoba. Zápisy v SIS II byly dva a byly provedeny na základě žádostí Rakouska a Německa, protože žalobci byl uložen trest vyhoštění za jeho trestnou činnost v těchto dvou členských státech. Na základě pozdější z žádostí je žalobce nežádoucí osobou do 4. 3. 2027. V minulosti byl žalobce také držitelem oprávnění k dlouhodobému pobytu na území ČR, to však bylo dne 6. 6. 2023 zrušeno. Žalobci byl proto odepřen vstup na území ČR. Následně žalobce na místě požádal o udělení některého z druhů mezinárodní ochrany podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím nepovolil žalobci vstup na území ve smyslu § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu. Dospěl k závěru, že žalobce by po vstupu na území představoval nebezpečí pro veřejný pořádek.

[3] Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil žalobou podanou u Městského soudu v Praze, který ji postoupil místně příslušnému Krajskému soudu v Praze. Krajský soud žalobu zamítl v záhlaví označeným rozsudkem. Věnoval se především tomu, zda stěžovatel představuje hrozbu pro veřejný pořádek a zda žalovaný v tomto ohledu správně vyhodnotil skutkový stav. Shrnul judikaturu Nejvyššího správního soudu k veřejnému pořádku ve vztahu k zajištění žadatelů o azyl podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu a přiměřeně použil také judikaturu k zajištění cizinců podle § 46a zákona o azylu, jelikož se jedná o podobné instituty. Krajský soud odkazoval zejména na rozsudky NSS ze dne 10. 4. 2013, čj. 3 Azs 53/2012-41, ze dne 23. 6. 2023, čj. 5 Azs 73/2023-28, či ze dne 26. 7. 2023, čj. 1 Azs 78/2023-35. Dospěl k závěru, že žalobce je takovou hrozbou pro veřejný pořádek. Pokoušel se na území ČR vstoupit i přes to, že neměl patřičné povolení ke vstupu a také s vědomím, že v Rakousku a v Německu mu byly uloženy tresty vyhoštění a tím pádem také zákazy vstupu na území EU. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že o těchto zákazech věděl, protože se do schengenského prostoru pokusil vstoupit již několikrát a v některých případech byl zastaven (v Chorvatsku), v některých se mu po pozemní cestě podařilo hranice překročit (v Maďarsku). To podle krajského soudu také svědčilo o tom, že žalobce se snaží zákaz vstupu na území EU porušovat a činí tak opakovaně. Nebezpečnosti žalobce pro veřejný pořádek svědčí také jeho opakovaná trestná činnost. Právě kombinace obou zmíněných faktorů vedla krajský soud k závěru, podle něhož žalovaný zákonně uzavřel, že žalobci vstup na území ČR nepovolí. Krajský soud nepřisvědčil ani tomu, že by u žalobce mohla být aplikována zvláštní opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu.

II. Kasační stížnost

[4] Žalobce (stěžovatel) se obrátil na Nejvyšší správní soud s kasační stížností. Stěžovatelova argumentace směřuje do nahrazování činnosti žalovaného krajským soudem; nesprávného vyhodnocení skutečné a aktuální hrozby, kterou má stěžovatel představovat pro veřejný pořádek; a vědomosti stěžovatele o zákazu vstupu na území a zrušení povolení k trvalému pobytu.

[5] **Stěžovatel** krajskému soudu *zaprvé* vytýká, že překročil svou roli, neboť za žalovaného domýšlel důvody neudělení mezinárodní ochrany. Žalovaný svůj závěr opřel především o to, že žádosti o mezinárodní ochranu se stěžovatel snaží obejít zákon a jeho zákaz vstupu na území. Naopak předchozí trestnou činnost stěžovatele žalovaný zmiňoval v rozhodnutí jen okrajově. Krajský soud nicméně zdůrazňoval trestnou činnost stěžovatele a snahu o vstup na území bez patřičného povolení. Tím ale krajský soud nahradil činnost žalovaného jako správního orgánu a namísto jeho pouhé kontroly sám jako první vykládal pojem skutečné a aktuální hrozby pro veřejný pořádek.

[6] *Zadruhé* stěžovatel nesouhlasí s posouzením toho, zda představuje pro veřejný pořádek v ČR skutečnou a aktuální hrozbu. V předchozí judikatuře, na kterou se krajský soud odkazuje, se cizinci pokoušeli na území dostat pomocí padělaných či pozměněných dokladů. Samotným vstupem se tedy pokoušeli páchat další trestnou činnost a jejich pobyt v schengenském prostoru by tak byl nezákonný i do budoucna. Stěžovatel se však domníval, že mu svědčí právo trvalého pobytu a s touto domněnkou do ČR přicestoval; současně se prokázal pravými doklady. Jeho předchozí trestná činnost spočívala

pokračování

v drobných krádežích a k jeho poslednímu (nepodmíněnému) odsouzení došlo v roce 2020 – trestnou činnost již tedy minimálně 5 let nepáchá a nyní žije řádným životem.

[7] *Zatřetí* stěžovatel nesouhlasí se závěrem soudu, že si byl vědom zákazu vstupu na území a zrušení trvalého pobytu. Pokud by o těchto skutečnostech stěžovatel věděl, nezvolil by leteckou dopravu, ale do ČR by se vydal pozemní cestou. Se vstupem na území EU i po vydaných zákazech vstupu již měl zkušenosti dříve a při namátkových silničních kontrolách nebyl kontrolován. Proto by s vědomím zákazu letecké spojení nezvolil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Jelikož v dané věci rozhodovala samosoudkyně, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve přijatelností kasační stížnosti. Pokud před krajským soudem o věci rozhodoval specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, je namístě ji odmítnout pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí věcně přezkouvává pouze, pokud má řešená právní otázka přesah nad rámec konkrétního případu z důvodu 1) neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury nebo 2) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[9] Žádná z těchto podmínek zde splněná není a kasační stížnost je nepřijatelná.

[10] Co se týká prvního okruhu kasační argumentace, lze k němu uvést, že krajský soud se dopustí nahrazení právních úvah správních orgánů (a tím způsobí nepřezkoumatelnost svého rozsudku), pokud bez jakéhokoli náznaku v jejich správních rozhodnutích sám úvahu plně dotvoří. Naopak, pokud v rozhodnutí správních orgánů existuje alespoň kusá myšlenka, krajský soud ji následně smí ve stejném smyslu rozvinout a doplnit o vlastní úvahy (rozsudek NSS ze dne 10. 1. 2017, čj. 8 As 140/2016-63, body 19-21; usnesení ze dne 16. 5. 2024, čj. 3 Azs 159/2023-56, bod 22). Žalovaný úvahy o tom, že stěžovatel je hrozbou pro veřejný pořádek i z toho důvodu, že se na území EU dopouštěl opakovaně trestné činnosti, uvedl výslovně (str. 3 rozhodnutí žalovaného). Krajský soud na tyto úvahy pouze plynule navázal a rozvinul je o podrobnosti o trestné činnosti (body 45 a 62 napadeného rozsudku). Krajský soud tedy nijak nevybočil z mezí stanovených zákonem a judikaturou ohledně přezkumu správních rozhodnutí, nemůže se tedy jednat o zásadní pochybení zakládající přijatelnost kasační stížnosti.

[11] Ke druhému argumentu stěžovatele, podle něhož krajský soud špatně vyhodnotil dílčí zjištění ve skutkovém stavu oproti předchozím případům řešeným v jím odkazované judikatuře je třeba především uvést, že by odporovalo samotnému smyslu institutu přijatelnosti kasační stížnosti, pokud by se měl Nejvyšší správní soud zabývat vytvářením judikatury ohledně dílčích skutkových otázek (usnesení NSS ze dne 29. 1. 2024, čj. 8 As 241/2022-25, bod 13; ze dne 19. 4. 2024, čj. 8 As 270/2022-47, bod 15; či ze dne 20. 10. 2023, čj. 8 As 166/2022-30, body 11-12). Je to především krajský soud, který hodnotí napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně skutkových otázek a sám si o nich činí úsudek. Zásah ze strany Nejvyššího správního soudu je v tomto ohledu výjimečný a omezuje se zpravidla na vady řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1

písm. d) s. ř. s. (rozsudky NSS ze dne 1. 3. 2017, čj. 6 As 256/2016-79, bod 21, či ze dne 13. 5. 2020, čj. 6 Afs 7/2020-52, bod 23). Nejvyšší správní soud má tedy do hodnocení skutkových otázek zasahovat pouze tehdy, byl-li závěr krajského soudu v tomto ohledu zatížen hrubou vadou. Krajský soud se zabýval skutkovým stavem případu stěžovatele a připodobnil jej k předchozím judikátům. Dokonce i skutkové shrnutí těchto předchozích rozsudků je v napadeném rozsudku podrobně rozebráno (body 39 až 41 napadeného rozsudku). Posouzení krajského soudu je srozumitelné, logické a neobsahuje takové hrubé nedostatky svědčící přijatelnosti kasační stížnosti, na jejichž základě by Nejvyšší správní soud musel závěry krajského soudu korigovat.

[12] Co se týká třetí námitky, pak krajský soud výslovně uvedl, že ani žalovaný, ani krajský soud nevychází z předpokladu, že stěžovatel o zrušení pobytového oprávnění věděl. Naopak, krajský soud uvádí, že zrušení pobytového oprávnění je fakt a není relevantní, jestli o této skutečnosti stěžovatel skutečně věděl. Postačuje, že o ní vědět měl a mohl, tedy byla to jeho povinnost (body 48-49 napadeného rozsudku). To, že se stěžovatel v minulosti dostal do schengenského prostoru autem přes Maďarsko krajský soud považoval i za utvrzení v tom, že se opakovaně dopouští porušování a obcházení zákazu vstupu na schengenské území (bod 47 napadeného rozsudku). Touto úvahou nijak krajský soud nevybočuje z mantinelů nastavených judikaturou ohledně neoprávněného vstupu na území ČR jako jedním z faktorů, které svědčí o nebezpečnosti žadatele pro veřejný pořádek (rozsudky NSS ze dne 23. 6. 2023, čj. 5 Azs 73/2023-28; či ze dne 26. 7. 2023, čj. 1 Azs 78/2023-35).

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[14] Co se týká nákladů řízení, pak odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost je na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti druhem zjednodušeného věcného přezkumu rozhodnutí krajského soudu (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, bod 18). Stěžovatel v řízení úspěch neměl a nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému zase v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud žádné nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2025

Milan Podhrázký
předseda senátu